

Arrest

nr. 241 346 van 23 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 september 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de opgaande lijn. Op 5 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster dient op 3 april 2019 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde bijlage 20. Bij arrest nr. 224.000 van 15 juli 2019 verwerpt de Raad het beroep van verzoekster.

1.2. Op 18 oktober 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de opgaande lijn. Op 30 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2019 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): Z. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Bni Chiker

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de familieleden in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene deed een aanvraag in functie van haar schoondochter A. M. (...) (RR: (...)), van Nederlandse nationaliteit.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest De Voorzorg Antwerpen referentiepersoon dd. 07.08.2019 arbeidsongeschikt voor 66% invalide vanaf 12.02.2019 tot 31.05.2020.

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 06.03.2019, dd. 13.11.2019 en dd. 15.01.2020 op naam van de referentiepersoon en betrokkene waaruit blijkt dat zij tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen.

- Arbeidsovereenkomst echtgenoot van de referentiepersoon bij Pharma Logistics nv

- Attestation du Revenu Global Imposé au Titre de l'Année 2018 Nr 7051/19 dd 13.03.2019; Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° 7051/19 dd 13.03.2019 : deze attesten vermelden uitdrukkelijk dat ze werden opgesteld op basis van betrokkenes verklaring op eer. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze attesten niet als afdoende bewijs worden aangenomen. Attestation de non travail dd. 12.01.2019. Het attest is bijzonder moeilijk leesbaar. Het lijkt evenwel te stellen dat betrokkene niet is tewerkgesteld op datum van het attest. De relevantie van het attest kan niet worden vastgesteld, gelet betrokkene reeds sinds 28.04.2018 België is ingereisd. Gelet het document heel onduidelijk is: voor zover het document toch over een eerder periode zou handelen en er zodoende toch uit zou moeten kunnen blijken dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België en voorafgaand aan huidige aanvraag gezinshereniging niet tewerkgesteld was, kan niet blijken dat zij niet over andere bestaansmiddelen kon beschikken, zoals bijvoorbeeld een nabestaandenuitkering.

- Verzendbewijzen van geld via Western Union en Moneygram en Money International van de referentiepersoon en haar echtgenoot voor de periode van 10.11.2015 tot en met 20.05.2018. Het is heden duidelijk dat betrokkene financieel werd gesteund door referentiepersoon en haar echtgenoot. Echter, gelet het onvermogen onvoldoende is aangetoond, kan uit het geheel van de stukken niet afdoende blijken dat betrokkene daadwerkelijk op deze bedragen aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien. De bedragen kunnen voor andere doeleinden zijn aangewend.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het rijksregister blijkt weliswaar dat betrokkene sinds 05.09.2018 op hetzelfde adres ingeschreven staat als de referentiepersoon. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die van in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 40BIS VREEMDELINGENBESLUIT, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

2. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie: “de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van

de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen". Uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar schoondochter (M. A. (...)) die de Nederlandse nationaliteit bezit. Deze aanvraag werd door verzoekster een eerste keer ingediend op 5 september 2018. Door de verzoekende partij werden volgende bewijzen overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van deze aanvraag:

- Een attest van het OCMW van Antwerpen op naam van mevr. A. Z. (...) dd. 31.05.2018.
- Een "Certificat D'indigence", afgeleverd op 12.06.2018 te Nador.
- Bewijzen van geldstortingen van mevrouw M. A. (...).
- Een arbeidscontract op naam van mevrouw M. A. (...) en bewijzen van uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid voor de periode van maart 2018 tot augustus 2018.
- Een arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches op naam van B. B. (...) (de zoon van verzoekster en de echtgenoot van mevrouw M. A. (...)).

Door verzoekster werd onder meer aangevoerd dat uit deze bewijzen blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon: mevrouw M. A. (...) (en dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt). Verzoekster kreeg evenwel op 5 maart 2019 een beslissing betekend tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder onder meer stelde: "Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en op heden financieel/materieel ten laste was en is van de referentiepersoon". Door verzoekster werd op 18 oktober 2019 een (nieuwe) aanvraag ingediend op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Door verzoekster werden aanvullende documenten overgemaakt om de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar schoondochter (A. M. (...)) aan te tonen:

- Een attest van De Voorzorg Antwerpen dd. 07.08.2019 (waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is voor 66% vanaf 12.02.2019 tot 31.05.2020) en medische documenten.
- Attesten van het OCMW Antwerpen (waaruit blijkt dat er geen financiële steun wordt verleend).
- De arbeidsovereenkomst van de echtgenoot van de schoondochter van verzoekster (A. M. (...)) dd. 23.01.2019..
- Attestation du Revenu Global Imposé au Titre de l'Année 2018 Nr 7051/19 dd. 13.03.2019.
- Attestation de non-composition à la TH-TSC N° 7051/19 dd. 13.03.2019.
- Attestation de non travail dd. 12.03.2019, waaruit blijkt dat verzoekster geen enkel werk uitvoert.
- Verzendbewijzen van geld via Western Union en Moneygram en Money Internationale van de referentiepersoon en haar echtgenoot voor de periode van 10.11.2015 tot en met 20.05.2018.
- Een extrait d'acte de décès dd. 11.03.2019 van de echtgenote van verzoekster.

Er werd door verweerder beslist op 30 maart 2020 tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Zowel de beslissing als motivering is evenwel verschillend dan bij de eerste beslissing. De gemachtigde aanvaard namelijk dat het "heden duidelijk [is] dat betrokkene financieel werd gesteund door referentiepersoon en haar echtgenoot", maar toch stelt de gemachtigde: "Echter, gelet het onvermogen onvoldoende is aangetoond, kan uit het geheel der stukken niet afdoende blijken dat betrokkene daadwerkelijk op deze bedragen aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien. De bedragen kunnen voor andere doeleinden zijn aangewend" (stuk 1, pagina 1).

3. Verzoekster benadrukt vooreerst dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekers het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een marginale wettigheidstoetsing uit. Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag verzoekster wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste" te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij

verkeer en dit omdat de ascendent niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” In het licht van bovenvermelde rechtspraak, blijkt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft besloten dat verzoekster niet voldoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen is en dat zij, voorafgaand aan de aanvraag en op heden, financieel/materieel ten laste is.

4. In de bestreden beslissing blijkt - vooreerst - dat verweerder stelt als volgt: “Het is heden duidelijk dat betrokkene financieel werd gesteund door referentiepersoon en haar echtgenoot”. Verzoekster wijst erop dat zij onder meer verzendbewijzen (van geld) via Western Union en Moneygram en Money Internationale heeft overgemaakt, uitgaande van de referentiepersoon en haar echtgenoot aan verzoekster voor de periode van 10.11.2015 tot en met 20.05.2018. Verzoekster zelf is pas op 28 april 2018 naar België toegekomen. Dat voldaan werd aan deze vereiste staat derhalve buiten discussie. De verzoekende partij betwist de navolgende stelling van de verwerende partij dat “Echter, gelet het onvermogen onvoldoende is aangetoond, kan uit het geheel der stukken niet afdoende blijken dat betrokkene daadwerkelijk op deze bedragen aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien. De bedragen kunnen voor andere doeleinden zijn aangewend” (stuk 1, pagina 1).

5. Door verzoekster werd vooreerst een “*extrait d’acte de décès* dd. 11.03.2019” van haar echtgenoot overgemaakt bij haar aanvraag. Verzoekster is weduwe. Zij is alleenstaande en diende zelf in haar behoeften te voorzien. Het belang van (de beoordeling van) dit document staat dan ook buiten kijf. Het blijkt echter niet dat de gemachtigde met dit document heeft rekening gehouden, zoals blijkt uit de opsomming van de verschillende documenten op pagina 1 van de bestreden beslissing (zie onder “Er worden volgende bewijzen voorgelegd”).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Hieruit volgt een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

6. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing bevestigd dat er verzendbewijzen (van geld) via Western Union en Moneygram en Money Internationale werden overgemaakt, uitgaande van de referentiepersoon en haar echtgenoot aan verzoekster voor de periode van 10.11.2015 tot en met 20.05.2018. Hieruit kan de gemachtigde afleiden dat verzoekster “financieel werd gesteund”, maar wordt het doel van deze steun in vraag gesteld (met name of dit dienend is om te voorzien in haar basisbehoeften). Verzoekster benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. In dit kader wijst de verzoekende partij erop dat met het geheel van omstandigheden dient rekening te worden gehouden, zoals de overgemaakte stukken maar ook met (gegronde) vermoedens. Dit blijkt onvoldoende het geval te zijn geweest in de bestreden beslissing. Door de gemachtigde wordt in de gemaakte beoordeling vooreerst geen rekening gehouden met de grootorde en regelmatigheid van de overgemaakte bedragen via Western Union, Moneygram en Money Internationale. Het bestaan van deze bewijzen (het overmaken van geld) wordt wel aangenomen, doch niet de omvang hiervan (het bedrag) en de (hieraan gekoppelde) systematiek waarmee de stortingen werden overgemaakt. Hieruit kan immers worden afgeleid dat de reden voor het overmaken van dit geld ligt in het voorzien van een menswaardig bestaan voor verzoekster door haar zoon en schoondochter. Het gaat immers om een belangrijke periode (van 2015 tot 2018), waarbij met regelmaat aanzienlijke (rekening houdende met de levensstandaard in Marokko) bedragen worden overgemaakt. Het is aannemelijk dat deze bedragen

dienen om te voorzien in de basisbehoeften van verzoekster (een alleenstaande Marokkaanse dame, geboren op 15.07.1955). Hiermee wordt ten onrechte geen rekening gehouden door de gemachtigde in zijn beoordeling. Er wordt evenmin rekening gehouden door de gemachtigde met de "evolutie" van de situatie van verzoekster. Zij verkreeg jarenlange steun (via geldstortingen) van haar zoon en schoondochter. Verzoekster verbleef toen nog te Nador (Marokko), Hay Ouled Boutayeb Rue 3 N) 214. Verzoekster is geboren op 15.07.1955. Zij had, bij het toekomen naar België, reeds de leeftijd bereikt van 63 jaar. Door haar leeftijd (en de bijhorende kwaaltjes), is zij niet langer in staat voor zichzelf te zorgen. Door haar leeftijd en toenemende gezondheidskwaaltjes, is verzoekster gaan samenwonen bij haar schoondochter en zoon (van wie zij eerder jarenlange financiële steun kreeg). Verzoekster is steeds bij hen woonachtig (en gedomicilieerd) geweest (sinds 2018), zoals wordt bevestigd in de bestreden beslissing. Deze evolutie bevestigt dat verzoekster ook voorheen, zij het op een verschillende manier (via geldtransfers), afhankelijk was van haar schoondochter en zoon. Deze gang van zaken of evolutie, dient te worden bekeken naast de andere documenten die werden voorgebracht door verzoekster, zoals:

- Attestation du Revenu Global Imposé au Titre de l'Année 2018 Nr 7051/19 dd. 13.03.2019.

- Attestation de non-composition à la TH-TSC N° 7051/19 dd. 13.03.2019.

- Attestation de non travail dd. 12.03.2019.

De overgemaakte attesten wijzen uit dat verzoekster onvermogen is, hetgeen correspondeert met de vaststelling dat zij jarenlang geld verkreeg van haar directe familie om te voorzien in haar behoeften. De verzoekende partij wijst dan ook op het geheel van omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden, zoals de overgemaakte bewijzen maar ook met (gegronde) vermoedens. Dit blijkt onvoldoende het geval te zijn geweest in de bestreden beslissing, aangezien bovenvermelde elementen niet werden overwogen door de gemachtigde. Minstens merkt de verzoekende partij op dat de gemaakte afweging door de gemachtigde onzorgvuldig is, dan wel kennelijk onredelijk. 7. Gelet op alle bovenvermelde redenen, wordt door verzoekster verzocht een schending vast te stellen van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie."

2.2. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in functie van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster acht artikel 40bis van het Vreemdelingenbesluit geschonden, maar dit betreft duidelijk een materiële vergissing: zij doelt op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1°[...];

2° [...]

3° [...];

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° [...]

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Zoals verzoekster zelf erkent, blijkt duidelijk uit artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1 onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) dat ze dient aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon of haar echtgenoot. Zoals verzoekster zelf ook stelt, vult het Hof van Justitie die vereiste in het voormelde arrest Jia in door te stellen dat: *"de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot [...]."* En *"Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan."* De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van *'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid'* (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verzoekster betoogt in essentie dat door de gemachtigde in de bestreden beslissing enerzijds wordt vastgesteld dat er inderdaad financiële steun door de referentiepersoon en haar echtgenoot werd verstrekt, doch dat anderzijds wordt besloten dat hieruit geen reële afhankelijkheid kan worden afgeleid.

De gemachtigde kan worden bijgetreden in de stelling dat de verstrekte financiële steun gedurende de jaren 2015-2018 verschillende redenen kan hebben gehad, waarbij niet zonder meer kan worden besloten dat verzoekster op de financiële steun aangewezen zou zijn geweest om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat er wel degelijk sprake moet zijn van een *"reële afhankelijkheid"* van de verzoekende vreemdeling in het land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten: *"gelet het onvermogen onvoldoende is aangetoond, kan uit het geheel van de stukken niet afdoende blijken dat betrokkene daadwerkelijk op deze bedragen aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien"*.

Verzoekster voert nog aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de overlijdensakte “*extrait d’acte de décès dd. 11.03.2019*” betreffende haar echtgenoot, die zij heeft voorgelegd. Verzoekster betoogt dat zij alleenstaande weduwe is en zelf in haar behoeften diende te voorzien. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk wijst op het feit dat verzoekster niet aantoonde dat zij in het land van herkomst geen aanspraak zou hebben kunnen maken op een nabestaandenuitkering. Hoewel de gemachtigde in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwijst naar de voorgelegde overlijdensakte, blijkt uit volgend motief afdoende dat rekening is gehouden met het feit dat de echtgenoot van verzoekster overleden is, doch dat dit elementen op zichzelf beschouwd niet volstaat om te worden aanvaard als bewijs van de reële afhankelijkheid van de referentiepersoon: “(...) kan niet blijken dat zij niet over andere bestaansmiddelen kon beschikken, zoals bijvoorbeeld een nabestaandenuitkering.”

Waar verzoekster aanstipt dat zij gezien haar leeftijd, 63 jaar, kwaaltjes heeft waardoor ze niet langer in staat is voor zichzelf te zorgen en waardoor geldstortingen nodig waren, stelt de Raad vast dat verzoekster bij de aanvraag geen stuk heeft voorgelegd aangaande haar leeftijdsgebonden kwaaltjes waaruit een afhankelijkheid zou moeten blijken, zodat ook niet van de gemachtigde kan verwacht worden hieromtrent te motiveren. Er kan immers niet van elke persoon van 63 jaar aangenomen worden dat de kwaaltjes dermate zijn, dat hieruit een afhankelijkheid van de kinderen moet aangenomen worden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster in het verleden nog een aanvraag indiende tot regularisatie op grond van oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, waarin ook werd gewezen op haar medische situatie, maar dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster deze beslissing heeft aangevochten. Er blijkt evenmin dat een recente aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Omwille van het voorgaande blijkt niet dat verzoekster heeft kunnen aannemelijk maken dat op onwettige wijze is vastgesteld dat onvoldoende is aangetoond dat verzoekster ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon of haar echtgenoot en niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt op basis van de voormelde uiteenzetting niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC